

Viivi Paavonperä

Loppu

Ehkei kukaan koskaan pääse tätä lukemaan, mutta jos pääsee, niin kyllä, tämä on oikeasti tapahtunut.

Kaikki alkoi suuresta maanjäristyksestä, johon aivan varmasti koko maailma heräsi. Se ei ollut tavallinen maanjäristys, sillä se ei loppunut, se vain jatkui. Päätin nousta sängystä ylös ja mennä ulos katsomaan. Koko perhe istui keittiössä, joten minun oli pakko päästä ulos jotain muuta kautta, ettei kukaan huomaa. Otin puhelimeni ja hyppäsin ikkunasta ulos.

Ihmettelin suuresti kuinka yksikään talo ei ollut vielä romahtanut vaikka järistys oli ollut jo päälle vartin. Tie oli tyhjä, joten päätin kävellä sitä eteenpäin jonkin matkaa. Suuri joukko ihmisiä oli kokoontunut kaupungintalon eteen. Yht'äkkä kaikki katseet siirtyivät kohti taivasta, kun jotain lensi salaman nopeasti, kohti kotiani. Kuului räjähdys, ihmiset alkoivat panikoimaan ja juoksemaan pois päin, mutta minä juoksin kohti kotia.

Koko alue oli räjäytetty maan tasalle, myös minun kotini, ja perheeni. Kaikki oli kuollutta ja harmaan tuhkan peitossa. Nyt minulta on kaikki viety, tuntui kuin elämässäni ei olisi enää mitään jäljellä. Istahdin maahan itkemään, tyhjä olo valtasi minut, kunnes aloin huolestuneesti miettimään mitä seuraavaksi tapahtuisi. Olin jo hetkeksi ehtinyt unohtaa maan tärinän, mutta istuessani hiljaa maassa tunsin sen erittäin hyvin.

Valkoinen pakettiauto ajoi hitaasti kohti keskustaa, mutta pysähtyi kohdallani. Joukko miehiä kamerat kädessä astui ulos kuvaamaan räjähdysten tuhoa. Etupenkillä istuva nainen katsoi minua kuin hänellä olisi jotain asiaa. Lähdin varovasti kävelemään kohti autoa. Nainen avasi ikkunan ja katsoi minua.

“Näitkö mitä täällä tapahtui?” hän kysyi epä ystävällisellä äänellä.

“Kyllä, jotain suurta vain lensi...”

“Shh, ole hiljaa ja hyppää kyytiin”

Astuin ovesta sisään auton takaosaan, koska minne muuallekaan minä olisin tuossa tilanteessa mennyt. Siellä oli otettu kaikki penkit pois ja seinät olivat täynnä suuria näyttöjä joissa pyöri uutisia ja videoita tapahtuneesta. Kameramiehet astuivat sisälle autoon, ja auto lähti liikkeelle, tällä kertaa nopeampaa vauhtia.

Ajoimme aution keskustan läpi. Näin kuinka ihmiset pakkasivat viimeisimpiä tavaroita ja lähti kävelemään pois kaupungista. Tie kaupungista pois oli ruuhkaista kaikista kaupungin ihmisistä. Yllätyin siitä ettei moni ollut ottanut autoansa mukaan. Tunsin kuinka nainen etupenkillä alkoi raivostua hitaasta liikenteestä, mutta pääsimme kuitenkin nopeasti ruuhkan ohi.

“Nyt voit kertoa mitä tapahtui” kysyi yksi miehistä. Katsoin hetken miestä sillä olin ehtinyt jo unohtaa kaiken.

“Olin keskustassa, jotain suurta lensi kohti kotiani. Alue räjähti ja kaikki alkoivat panikoimaan. Juoksin kohti kotiani, mutta kaikki oli jo tuhoutunut”

“Eli et tiedä mikä se oli etkä nähnyt tapahtunutta lähempää?” kysyi mies. Pudistin päätäni.

“Olemme valmiita hänen kanssaan.” sanoi etupenkillä istuva nainen. Katsoin kaikkia hämilläni, kunnes yksi miehistä otti minusta kiinni ja heitti minut ulos autosta autiolle niitylle. Silloin jotain suurta lensi taivaalla, mutta tällä kertaa niitä oli kaksi. Kuulin räjähdysten, tällä kertaa myös näin sen suoraan silmiäni edessä.

Tiesin etten voinut jäädä paikoilleni pitkäksi aikaa, vaan että minun olisi pakko jatkaa matkaa. Hyvällä tuurilla saisin vielä auton kiinni, sillä he olivat varmasti pysähtyneet räjähdysten ajaksi. Lähdin kävelemään pitkin tien reunaa ja pian aloin jo näkemään räjähdysten vahinkoja. Kaikki puut olivat katkennut ja niistä lehdet palanut. Ei ollut jäljellä enää mitään vihreää, kaikki oli kuollutta ja tuhkan peitossa.

Lyhyen kävelymatkan päästä näin kuitenkin valkoisen pakettiauton pysähtyneenä keskellä tietä. Auto oli yllättävän hyvässä kunnossa, joten päätin juosta sen luo. Avasin auton oven, mutta silloin päälleni kaatui

ruumis, palanut ruumis. Tönäisin ruumiin pois päältäni, kävelin auton eteen ja kurkistin sisälle. Etulasi oli sulanut ja auto oli sisältä aivan pilalla. Tajusin ettei se ollut normaalia, mutta minulla ei ollut aikaa jäädä miettimään tapahtunutta. Minun oli vain pakko jatkaa matkaa.

Taivas alkoi hämärtyä ja olin jo aivan uupunut. "Kuinka kauan kestäisi että löytäisin edes yhden ihmisen?" ajattelin. Mutta tiesin että jos jäisin edes hetkeksi lepäämään, en ehkä näkisi huomista. Pitkän ja raskaan kävelymatkan jälkeen näin kuitenkin vihdoinkin ihmisiä, eläviä ihmisiä, ja niitä oli paljon. Vaikka olin aivan uupunut, juoksin silti niin kovaa kuin pääsin, sillä halusin tietää mitä edessäpäin tapahtui. Näin vettä ja laivan, ihmiset koittivat varmasti päästä sisälle laivaan, mutta minne laiva oli matkalla? Koitin änkeä ihmisjoukon läpi niin lähelle laivaa kuin mahdollista, mutta välillä se oli erittäin hankalaa.

"Mitä sinä teet täällä yksin?" kysyi vieressäni oleva nainen ihmeissään.

"Minne tuo laiva on menossa?" kysyin.

"En voi kertoa sitä tässä" vastasi hän hiljaisella äänellä. "Onko sinulla vanhempia?"

"Ei, he ovat kuolleet"

"Selvä, seuraa minua" nainen astui pari askelta sivummalle ja hyppäsi tien reunalta alas hiekkaan, jonka jälkeen seurasin perässä. Kävelimme laiturin alla kohti laivaa. Vähän ennen laivan keulaa oli kuitenkin portti ja sen edessä vartija. Nainen näytti jotain korttia vartijalle.

"Ja kukas tämä toinen on?" kysyi vartija.

"Hän vai? Hän on minun... kummityttöni" nainen vastasi. Vartija päästi meidät sisään portista.

Nousimme ramppia pitkin ovesta sisälle laivaan ja vartija seurasi perässä. Suljimme oven, jonka jälkeen nainen sanoi että olisimme valmiita lähtemään. Laiva lähti liikkeelle, ja näin ikkunasta kuinka jäljelle jääneet ihmiset huusivat paniikissa kun he eivät päässeet laivaan.

"Kun kysyit minne olemme menossa..." sanoi nainen. Käännyin ja näin hänet tietokoneen edessä.

Kävelin hänen luokseen ja istahdin viereiselle tuolille. Oli hetken hiljaista.

"Niin minne me olemme matkalla" kysyin.

“Me lennämme avaruuteen, luultavasti toiselle planeetalle” Katsoin hetken aikaa naista ihmeissäni, sillä olin järkyttynyt. Avaruuteen, ei, ei voi pitää paikkaansa, miksi minä?

“Mutta miksi?” kysyin.

“Etkö ole vielä tajunnut? Maailma on tuhoutumassa, ja aika pian itse asiassa”

“Kuinka pian?”

“Kuuden ja puolen tunnin päästä maan ytimessä on liian paljon painetta, jolloin tämä saastunut vesiplaneetta räjähtää” katsoin naista järkyttyneen näköisenä. “Laiva on perillä kahden tunnin päästä, koita nukkua sillä sen jälkeen ei levätä. Ja lupaa että tottelet minua, sillä jos yksikin asia menee pieleen niin kukaan ei selviä tästä ”

“Lupaan” sanoin, mutta en todellakaan tiennyt pystyisinkö pitämään lupaustani. Menin makaamaan sohvalle ja koitin nukahtaa, mutta en pystynyt sillä mielessäni pyöri vain ajatus siitä että pian kaikki tämä olisi mennyttä. Kaikki oli tapahtunut niin nopeasti etten pystynyt ymmärtämään mitään.

Laiva saapui satamaan. Olin nukkunut erittäin huonosti, joten minua pellotti miten tulisin jaksamaan yhtään mitään. Kun astuimme ulos laivasta näin edessäni suuren raketin. En voinut uskoa todeksi että pian olisin sen kyydissä, enkä varsinkaan sitä että maailma tuhoutuisi vain muutaman tunnin kuluttua. Kävelimme pitkiä putkiloita pitkin satamasta raketin vieressä olevaan rakennukseen.

“Odota sinä tässä, minä joudun menemään muualle, seuraa sitten näitä henkilöitä kun on aika” sanoi nainen ja jätti minut suureen saliin jonka seinät olivat täynnä näyttöjä joista pyöri erilaisia videoita avaruudesta ja raketeista. Eniten minun mieleen pisti video jossa raketti lähtisi maasta ja liittyisi avaruudessa toiseen rakettiin joka sen jälkeen lähtisi kohti toista planeettaa, koska maapallo räjähtäisi.

“Eikö olekin hienosti suunniteltu tämä matka?” kysyi mies vieressäni.

“Suunniteltu? Onko maailman lopusta siis tiedetty jo aikaisemmin?” kysyin.

“Tietenkin on, siitä on tiedetty jo kauan” vastasi mies nauraen. Toiset ovat tiennyt maailmanlopusta jo kauan, kun taas toiset eivät ollenkaan. Toiset pelastuu ja toiset kuolee. Onko tämä nyt niin reilua?

“Tule, mennään” sanoi mies. Menimme kaikki isoon huoneeseen jossa meille puettiin avaruuspuvut päälle. Suuntasimme kohti rakettia, joka oli paljon suurempi kuin olisin osannut kuvitella. Mutta tässäkö kaikki sitten oli? Hyvästit planeetalle, kodille, jota emme enää koskaan tulisi näkemään?

Istahdimme omille paikoillemme raketissa, ja aika pian sen jälkeen alkoi lähtölaskenta. ...3 ...2 ...1

Onko tämä nyt totta? Tapahtuuko tämä oikeasti, vai onko tämä vain painajaista?

Nousu meni hyvin, ja raketin yhdistyminen isompaan rakettiin meni myös hyvin. Meidän oli pakko lähteä liikkeelle heti, koska muuten maanpallon räjähdysten yhteydessä irronneet asiat osuisivat meihin. Kun saimme vapauden liikkua, juoksin heti ikkunalle, jotta näkisin maan viimeisen kerran, vaikkakin hyvin kaukaa. Pystyin silti vielä erottamaan meret, mutta en kotimaatani. Minua harmitti että kaikki mitä olin tehnyt tuhoutuisi, enkä näkisi enää ikinä ketään kaveria tai sukulaistani.

Käännyin ympäri katsomaan ja tajusin että kaikki kyydissä olevat olivat kuitenkin kanssani samassa tilanteessa. Käännyin takaisin katsomaan ikkunasta maata, ja silloin maapallo räjähti.

Mutta ei tämä ollut maailmanloppu, vaan uuden alku.